

ULTIMUL
ÎMPĂRĂX
JOHN SCALZI

Traducere din limba engleză

NINA IORDACHE

ARMADA

Dedicat femeilor care s-au săturat de rabaturile celorlalți.

PROLOG

Chestia ciudată a fost că Ghreni Nohamapetan, Ducele de Capăt în exercițiu, chiar a văzut racheta sol-aer cu o secundă înainte să-i lovească mașina zburătoare.

Tocmai vorbea cu Blaine Turnin – care, acum că se gândea la asta, era limpede că nu se descurca prea bine în funcția de ministru al apărării – despre întâlnirea clandestină pe care urmau s-o aibă cu o facțiune rebelă care promisese să treacă de partea ducelui în actualul război civil. Când Ghreni se întoarse să-i spună ceva lui Turnin, vederea lui periferică surprinse un fulger de lumină care-i atrase atenția spre hubloul gros de la babord, unde racheta sol-aer menționată mai sus devenise brusc cât se poate de vizibilă.

Cred că este o rachetă ar fi vrut să spună Ghreni în acea clipă, dar nu reuși să îngaime decât prima literă din primul cuvânt înainte ca racheta să lovească mașina zburătoare și înainte ca totul, de fapt, să se ducă dracului complet.

În fracțiunea de secundă ce urmă, timp în care mașina zburătoare își schimbă orientarea pe mai multe axe, făcându-l pe Blaine Turnin – care nu-și pusese centura de siguranță – să se rostogolească ca o bilă de flipper umană, rozalie și surprinsă, pe suprafețele din cabina pasagerilor, în mintea lui Ghreni Nohamapetan, Ducele de Capăt în exercițiu, încolțiră mai multe gânduri care,

în loc să i se contureze pe rând în creier, apărură complet formate și suprapuse, de parcă funcțiile sale cognitive superioare decisese să se elibereze în același timp de balast și să-l lase pe Ghreni să rezolve problema mai târziu (dacă ar mai fi existat un mai târziu), ceea ce, de vreme ce gâtul lui Blane Turnin devenise tulburător de flasc, părea destul de improbabil.

Poate că ar fi mai ușor ca aceste gânduri să fie descrise sub formă de procente, în funcție de nivelul atenției acordate fiecăruia de Ghreni.

Pe primul loc era: *Rahat, futu-i, futu-i, rahat, futu-i, rahat, futu-i, rahat, rahat, rahat, la naiba, la naiba, la naiba!* care ocupa cam 89% din atenția lui Ghreni. Având în vedere că mașina sa zburătoare începea să se rotească și să piardă altitudine, acest lucru era ușor de înțeles.

Pe locul doi, la mare distanță, cu aproximativ 5% era: *Cum au știut rebelii, am stabilit întâlnirea asta abia de vreo oră, nici măcar eu nu am știut că o să fiu în mașina asta; și unde dracu' sunt contramăsurile, eu sunt conducătorul întregii planete și mă confrunt cu un război civil, te-ai aștepta ca oamenii mei de pază să fie mai vigilenți acum.* Drept vorbind, erau cam multe de asimilat pe moment, așa că mintea lui Ghreni se hotărî să lase această întrebare fără răspuns.

Pe locul trei, ocupând poate 4,5% din atenția lui Ghreni, era: *Cred că am nevoie de un nou ministru al apărării.* Din moment ce corpul lui Blaine Turnin avea acum o formă ce putea fi descrisă doar ca „profund încovrigată“, acest lucru era probabil corect și, prin urmare, nu mai trebuia analizat.

Mai rămânea doar un al patrulea gând, care, deși ocupa doar o biată rămășiță a puterii cognitive și a capacității de concentrare a lui Ghreni, era totuși ceva la care se mai gândise înainte, chiar

des – atât de des, încât se putea spune că, în multe feluri, era ceea ce-l *definea* pe Ghreni Nohamapetan și-l făcuse omul care era azi: un bărbat violent, prizonier al unor forțe atât gravitaționale, cât și centrifugale. Acest gând era: *De ce eu?*

Și, într-adevăr, de ce Ghreni Nohamapetan? Ce împrejurări ale destinului îl aduseseră în acest moment al vieții sale, lăsându-l să se învârtă sălbatic, fără să se poată opri atât literalmente, cât și existențial, încercând să se abțină să vomite peste cadavrul (era aproape sigur că murise) al acum foarte posibil fostului său ministru al apărării?

Aceasta era o întrebare multidimensională cu mai multe răspunsuri pertinente:

a) se născuse;

b) într-o familie aristocrată, cu ambiția de a conduce Interdependența, un imperiu de sisteme solare care existau de un mileniu;

c) și care erau conectate de Flux, un fenomen pe care Ghreni nu-l înțelegea, dar care funcționa asemenea unei conducte super rapide dintre sistemele solare ale Interdependenței;

d) toate acestea erau impozitate și controlate de către Împărax, care governa de la Centru, sistemul prin care trecea aproape fiecare curent de Flux;

e) lucrurile aveau să stea astfel până când, în viitorul apropiat, urma să aibă loc o schimbare puternică în Flux, când aproape toate rutele urmau să treacă pe la Capăt, care acum era cel mai puțin accesibil sistem din Interdependență;

f) de aceea Nadashe, sora lui Ghreni, își dorea un Nohamapetan la Capăt, pentru a uzurpa puterea Ducelui care governa acum, dar ea nu putea s-o facă, fiindcă era ocupată să încerce să se mărite cu

Rennered Wu, următorul pretendent la tronul imperial, iar fratele lui Ghreni, Amit, conducea afacerile Casei de Nohamapetan;

g) așa că, bineînțeles, trebuia să fie Ghreni, aia e;

h) care se dusesse la Capăt și urzise în secret un război civil, în timp ce se aliase public, de formă, cu Ducele anterior;

i) pe care apoi îl asasinase, dând vina pe Conte de Claremont, despre care Ghreni credea că e doar inspectorul financiar imperial;

j) devenise astfel Ducele în exercițiu, promițând sfârșitul războiului civil, lucru pe care era evident în stare să-l facă fiindcă, până la urmă, el era cel care îi sponsoriza pe rebeli;

k) dar, așa cum avea să se descopere, Conte de Claremont era și un fizician al Fluxului, ale cărui cercetări asupra curenților Fluxului au stabilit că aceștia se prăbușeau, nu se modificau;

l) ceea ce s-a dovedit a fi corect atunci când curentul Fluxului dintre Capăt și Centru, singurul curent care pleca de la sistemul de Capăt, s-a prăbușit;

m) apoi contele s-a oferit, în spiritul pragmatismului, să-și unească forțele cu Ghreni pentru a pregăti Capătul pentru iminenta izolare cauzată de prăbușirea atât a Fluxului, cât și a Interdependenței, care depindea de Flux pentru supraviețuire;

n) Ghreni nu a acceptat oferta contelui din ăăă... anumite *motive* și, în schimb, l-a făcut pe conte să dispară;

o) asta a enervat-o la culme pe Vrenna Claremont, fiica și moștenitoarea contelui, care era – ce inconvenient! – și o fostă membră a trupelor de Pușcași Marini Imperiali, cu o mulțime de aliați, care și cunoștea în detaliu munca de cercetare a Fluxului realizată de tatăl ei;

p) lucru pe care l-a spus tuturor;

q) iar ei s-au enervat cumplit, fiindcă noul Duce în exercițiu nu i-a anunțat despre chestia cu „Prăbușirea Fluxului“;

r) și de aici a pornit acest *now* război civil;

s) împotriva *lui*;

t) care era purtat de *noi* rebeli;

u) care, la naiba, trăgeau în mașina lui zburătoare.

În apărarea lui Ghreni se putea spune că nu ceruse niciodată să se nască.

Dar lucrul ăsta n-a fost cine știe ce consolare în momentul când mașina lui zburătoare se izbi de străzile de suprafață ale orașului Endfall, capitala de la Capăt, rostogolindu-se de mai multe ori înainte să se oprească. Ghreni, care-și ținuse ochii închiși pe durata prăbușirii, îi deschise și observă că mașina sa era în poziție verticală. Corpul lui Blaine Turnin era pe locul de vizavi, tăcut, netulburat și liniștit, fără să dea impresia că părăsise, în ultima jumătate de minut, un maracas scuturat din toate puterile. Doar capul lui, înclinat într-o parte de parcă oasele gâtului îi fuseseră înlocuite cu niște paste fierte prea mult, sugera că, de fapt, nu trăgea un pui de somn cât se poate de înviorător.

Zece secunde mai târziu, portierele mașinii distruse a lui Ghreni fură deschise, iar oamenii din unitatea de securitate – *ale căror mașini se pare că nu fuseseră nici măcar țintite... ce dracu'?*, urla în capul lui Ghreni – i-au desfăcut centura de siguranță și l-au tras violent afară din mașină, îmbrâncindu-l într-o alta care urma să-l ducă drept la palatul ducal.

Ultima imagine cu interiorul mașinii distruse a fost corpul lui Turnin, care se prăbuși, transformându-se într-un covor uman.

— Nu vi se pare suspect că niciuna dintre celelalte mașini nu a fost țintită? spuse Ghreni mai târziu, în timp ce măsura podeaua în lung și în lat într-o încăpere sigură a palatului său, aflată sub pământ, într-o aripă subterană proiectată să reziste la atacuri timp de săptămâni, ba chiar luni. Toate mașinile erau identice. Nu am

trimis planul de zbor nimănu. Nimeni nu știa că avem de gând să zburăm. Și totuși, *bum!*, racheta a lovit o mașină – pe a mea. Sunt obligat să presupun că unitatea mea de securitate este compromisă. Trebuie să cred că în mijlocul ei se află trădători.

Jamies, Conte de Claremont, oftă așezat pe scaunul său, puse jos cartea pe care o citea și se frecă la ochi:

— Compasiunea pe care o am pentru necazul dumneavoastră este oarecum limitată, înțelegeți lucrul ăsta, nu-i așa? îi spuse lui Ghreni.

Ghreni se opri din mers și-și aminti în fața cui își exprima conspirațiile întunecate.

— Pur și simplu nu mai știu în cine să am încredere, îi răspunse el.

— Probabil că nu în mine, sugeră Jamies.

— Dar oare *greșesc?* insistă Ghreni. Nu dă impresia că ar exista un trădător printre oamenii mei de la securitate?

Jamies se uită gânditor la cartea sa o clipă, iar Ghreni îi urmări privirea spre coperta cam jerpelită pe care scria *Contele de Monte-Cristo*. Presupuse că era o biografie istorică și se întrebă în ce sistem se afla Monte-Cristo. Apoi își mută din nou privirea spre conte.

— Nu, probabil că nu greșiți, spuse Jamies în cele din urmă. Probabil că aveți un trădător. Cel puțin unul. Poate mai mulți.

— Dar *de ce?*

— Ei bine, e doar o ipoteză, dar poate că are vreo legătură cu faptul că sunteți un incompetent care a devenit Duce printr-un asasinat și care și-a mințit supușii despre prăbușirea iminentă a civilizației, fapt în privința căruia, apropo, până azi nu ați făcut nimic ca să vă pregătiți în vreun fel semnificativ.

— Nimeni, cu excepția dumneavoastră, nu știe că l-am omorât pe Duce, spuse Ghreni.

— Perfect, atunci rămânem la un „incompetent care și-a mințit supușii despre prăbușirea iminentă a civilizației“ și așa mai departe.

— Chiar credeți că sunt incompetent?

Contele îl fixă o clipă cu privirea pe Ghreni, apoi continuă:

— De ce veniți la mine? întrebă el.

— Ce vreți să spuneți?

— Fix asta, de ce veniți să mă vedeți? Sunt prizonierul dumneavoastră și reprezint un obstacol din punct de vedere politic. Faptul că m-ați capturat și m-ați făcut să dispar este principalul motiv pentru care luptați în acest război civil al dumneavoastră. Dacă ați fi isteț... ei bine, dacă ați fi fost isteț, nu ați fi făcut aproape *niciunul* dintre lucrurile pe care le-ați făcut. Dar, în ceea ce mă privește, dacă ați fi fost isteț, v-ați fi ferit de mine și m-ați fi lăsat să putrezesc în pace. În loc să faceți asta, mă vizitați o dată la câteva zile.

— V-ați oferit să mă ajutați, odată, îi aminti Ghreni.

— Asta a fost înainte să vă hotărâți că planul cel mai bun e să mă aruncați peste bord, replică Jamies. Ca să nu mai spun că ați continuat să mă acuzați de un asasinat pe care l-ați executat *dumneavoastră* și să folosiți acel asasinat pentru a o lipsi pe moștenitoarea aleasă de mine de drepturile ei civile. Apropo, cum vă merge acum? Credeți oare că Vrenna a fost încetinită în vreun fel de faptul că a fost deposedată de titlurile și de proprietățile ei?

— Nu o înțeleg pe fiica dumneavoastră.

— Cum așa?

Ghreni arătă spre Contele de Claremont:

— Sunteți om de știință. Nu aveți stofă de... *rebel*.

— N-am avut, fu de acord contele, până când m-ați transformat în așa ceva. Cât despre Vrenna, nu ați cunoscut-o pe mama ei.

Dacă ați fi cunoscut-o, ați fi înțeles mai bine. Nu că ar mai avea vreo importanță, fiindcă, la fel ca în cazul meu, dumneavoastră ați transformat-o într-o rebelă, și într-una foarte eficientă.

— Nu știu dacă sunt de acord cu așa ceva.

— Da, sigur, aveți dreptate, doar un rebel complet *ineficient* ar fi reușit să se infiltreze în unitatea dumneavoastră de securitate, să planteze cel puțin un trădător, să vă afle itinerarul secret și să trimită o rachetă direct în mașina personală, dar nu în a altora. Îmi cer scuze, e vina mea că nu mi-am dat seama.

Contele se întinse din nou după cartea sa.

— Simt nevoia să vorbesc cu cineva, spuse Ghreni deodată.

Jamies privi spre Duce (cel în exercițiu):

— Poftim?

— M-ați întrebat de ce tot vin în vizită la dumneavoastră, spuse Ghreni. Am nevoie de cineva cu care să vorbesc.

— Aveți la dispoziție un guvern întreg, îi aminti Jamies.

— Care are trădători în el.

— Aș dori să vă aduc aminte că nu sunt tocmai de partea dumneavoastră.

— Nu, dar, adăugă Ghreni, făcând semn spre încăperea, dumneavoastră nu plecați nicăieri.

Contele făcu din nou o pauză, de parcă ar fi meditat care era răspunsul potrivit la faptul că i se reamintise că e prizonier, apoi ridică iar cartea:

— Poate c-ar trebui să mergeți la psiholog.

— Nu am nevoie de terapie.

— În locul dumneavoastră, aș mai cere o părere în privința acestui subiect.

— Voi ține seama de sfat.

— Dar nu aveți *prieteni*? Nici măcar unii care se prefac?

Ghreni dădu să-i răspundă la remarcă referitoare la prietenii prefăcuți, dar se răzgândi.

Jamies, cu cartea deschisă, îl privi pe Ghreni cu atenție.

— Haideti, Ducele meu uzurpator, spuse el. Vă vedeam înconjurat de un întreg alai când erați consilierul Ducelui. O gloată de lingăi și de oportuniști. Erați capabil să lingușiți cot la cot cu cei mai buni dintre ei. Acum, că ați devenit Duce, ar trebui să fiți în stare să vă alegeți cele mai bune „periute“.

— Am prieteni, replică Ghreni.

— Aha, zise contele apucându-și cartea. Atunci probabil c-ar trebui să-i deranjați pe ei.

— Nu vreți nimic de la mine.

Contele ridică din sprâncene:

— De fapt, doresc să renunțați la poziția de Duce și să mă lăsați să plec acasă.

— Nu asta am vrut să zic.

— Înțeleg, spuse Jamies ironic. Doar vă atrăgeam atenția că afirmația dumneavoastră e incorectă. Dar, sigur, în ceea ce privește ducatul, nu doresc nimic de la dumneavoastră.

Ghreni își deschise larg brațele:

— Ceea ce înseamnă că pot să vă vorbesc.

— Eu votez tot pentru un psiholog.

— Ați putea totuși să mă ajutați, spuse Ghreni. Ajutați-mă să mă pregătesc pentru ce urmează să se întâmple cu Fluxul.

— Adică să vă ajut în ciuda faptului că sunt prizonierul dumneavoastră și că luptați într-un război civil împotriva fiicei mele, pe care ați ucide-o dacă vi s-ar oferi prilejul.

— Ea tocmai ce-a încercat să mă omoare *pe mine*.

— Faptul că intenționați să reduceți un război civil la acuzația puerilă „ea a început“ nu mă face prea încrezător, spuse Jamies.

Mai mult de-atât, este prea târziu. Momentul în care vă puteam ajuta a fost cu mai multe luni în urmă, când m-am oferit s-o fac, în ciuda faptului că l-ați omorât pe Duce și mi-ați pus în cârcă asasinatul. Ar fi fost greu să fac față, dar aș fi strâns din dinți. Acest război civil este ceva ce nu mai poate fi acceptat de niciunul dintre noi. Ați înfuriat prea mulți oameni dintre cei care înclinau să vă fie dușmani și prea mulți dintre cei care tindeau să vă fie prieteni. Indiferent dacă m-ați scoate la lumină acum și chiar dacă aș năzui să vă ajut, nimeni nu ar mai crede, după tot acest timp, că nu am fost constrâns s-o fac. Și chiar dacă Vrenna ar crede și ar trece de partea dumneavoastră – ceea ce *n-ar face*, apropo – ceilalți ar continua fără ea.

— Atunci ce sugerați?

— Cred că am vorbit deja despre demisia dumneavoastră și eliberarea mea.

— În afară de asta.

— Sugerez să începeți să lucrați la un plan de evadare și la felurite deghizări, spuse Jamies. Fiindcă suspectez că perioada în care veți mai fi Duce va fi scurtă și violentă. Deja aveți trădători prin apropiere. Dacă nu vă faceți prieteni noi rapid, sunteți terminat.

Contele își îndreptă în sfârșit ochii spre cartea sa.

— Vă spun pentru ultima oară, Înălțimea Voastră. Pușcașii Marini Imperiali nu se vor implica într-o dispută domestică, îi spuse Sir Ontain Mount lui Ghreni, după ce Ducele (în exercițiu) îl chemase pe birocratul imperial de la stația spațială unde erau cantonați el și, întâmplător, Pușcașii Marini Imperiali pe care și-i dorea Ghreni.

Mount și Ghreni își beau ceaiul în biroul Ducelui (în exercițiu), care era mobilat aproape exact la fel ca pe vremea Ducelui anterior, fiindcă Ghreni nu se obosise să schimbe decorul.

— Nu e nevoie să vă reamintesc faptul că politica imperială curentă prevede ca pușcașii marini să fie folosiți strict pentru apărarea comerțului interstelar și pentru inițiativele hotărâte la nivel imperial. Cu alte cuvinte, de către Împăraxul însuși.

— Nu există comerț interstelar, spuse Ghreni, și nu avem cum să contactăm Împăraxul în legătură cu vreo inițiativă. Pușcașii tăi marini taie frunză la câini.

— Curenții Fluxului care vin *în* sistem sunt funcționali deocamdată, așa că mai există comerț din acea parte, iar Împăraxul încă poate trimite ordine, spuse Mount afabil. Iar referitor la ultima remarcă, domnule, Pușcașii Marini Imperiali nu se implică în disputele domestice doar ca să facă puțină *mișcare*. În orice caz, când am fost de acord ca dumneavoastră să preluați mantia Ducelui de Capăt ca funcție temporară, am făcut asta după ce ne-am înțeles că veți înăbuși războiul civil de pe această planetă.

— Chiar asta am și făcut!

— Timp de aproximativ trei săptămâni, observă Mount. S-ar putea spune că nu a fost vorba atât despre sfârșitul unui război civil, cât despre o pauză între campanii, spuse el, sorbind din ceai.

Ghreni scrâșni din dinți, fiindcă știa că Mount nu era obtuz, cum pretindea. Birocratul imperial era perfect conștient că jucătorii din războiul civil de acum erau cu totul alții și aveau scopuri complet diferite. Dar nici nu avea vreun interes să-și istovească prețioșii săi pușcași marini prin noroi în folosul lui Ghreni.

— Asta era modul nu-tocmai-subtil al lui Mount de a spune: *Singur ai intrat în încurcătura asta, singur să ieși!*

— Atunci lasă-mă măcar să împrumut din magazia voastră de arme, spuse Ghreni. În măsura în care ce se află acum acolo *stă* pur și simplu nefolosit.

— Să împrumuți? chicoti Mount încetișor, discret, în ceașca lui de ceai. Dragul meu Duce, nu se *împrumută* gloanțe sau rachete. Odată ce au fost folosite, s-au terminat.

— Sunt dispus să cumpăr cu plăcere ceea ce am nevoie.

— Ce s-a întâmplat cu încărcătura aceea de arme pe care ați rechiziționat-o de la pirăți în urmă cu mai multe luni? întrebă Mount. Încărcătura care trebuia să vină de la Ducele anterior și care a fost reținută? Înțeleg că ați scos-o din ghearele pirăților perfizi.

Ghreni își dădu voie să mai scrâșnească încă o dată din dinți: știa că Mount cunoaște prea bine răspunsul la această întrebare și îl mai enerva și aliterația răutăcioasă.

— O parte din încărcătură a fost distrusă în urma unui atac. Restul a fost luat de rebelii de acum.

— Ce ghinion! Încărcătura aceea pare să fi fost blestemată.

— Așa este, spuse Ghreni, sorbind din ceai ca să nu-și piardă controlul.

— E posibil ca racheta care v-a doborât din aer să facă parte din încărcătura aceea, Înălțimea Voastră.

— Da, mi-a trecut și mie prin cap gândul ăsta.

— E de-a dreptul ironic, zise Mount, punându-și ceașca jos. Ce ghinion că predecesorul dumneavoastră nu a reușit să-și termine războiul civil și că astfel ați moștenit unele necazurile sale, adăugând, probabil, și câteva necazuri proprii. Dar ce a fost valabil pentru el este valabil și pentru dumneavoastră. Pușcașii Marini Imperiali trebuie să rămână neutri în această dispută. Sunt sigur că veți înțelege.

Ușa cabinetului Ducelui (în exercițiu) se deschise și apărură o asistentă cu o tabletă pe care i-o prezentă lui Ghreni:

— A sosit un mesaj de înaltă prioritate, Înălțimea Voastră, spuse ea. E cifrat. Strict personal. Trebuie citit imediat după primire.

— E ceva serios? întrebă Mount.

Ghreni se uită la antetul public al mesajului:

— Sunt chestiuni de familie, îi spuse el lui Mount. Vă rog să mă scuzați un moment.

— Desigur, zise Mount, întinzându-se după ceașca de ceai.

Ghreni își confirmă datele biometrice și mesajul se deschise: era un text trimis de sora lui, Nadashe.

Ghreni,

Dacă citești acest mesaj, lucrurile au luat-o razna pe aici. Nu pot să-ți spun ce anume s-a întâmplat, fiindcă am trimis mesajul în avans. Dar orice s-ar fi petrecut, am pus în aplicare planul de rezervă.

Care este următorul: Îți trimit o navă de transport trupe, Profețiile Rachelei. Este complet înarmată și transportă zece mii de Pușcași Marini Imperiali. Comandantul ei și majoritatea celor de la conducere sunt oamenii noștri; cei care nu sunt, probabil că nu vor supraviețui călătoriei. Ar trebui să ajungă la puțin după timp după ce vei primi acest mesaj.

Dacă încă nu ți-ai terminat micul tău război civil de la Capăt, Rachela te va ajuta să faci curat. Ar fi util să devii Ducele de Capăt înainte de sosirea navei, dar dacă nu va fi cazul, atunci sigur se va întâmpla până când Rachela va termina ce are de făcut.

Apoi comandantul ei va prelua conducerea Pușcașilor Marini Imperiali de acolo, cu sau fără ajutorul structurii de conducere

curente din acel loc. După care voi doi veți prelua comanda găvanelor Fluxului și vă veți pregăti pentru sosirea noastră, care va avea loc într-un fel sau altul.

Ai multe de făcut, frățioare. Apucă-te de treabă.

N-o da în bară.

Pe curând,

Nadasbe

Ghreni rânji citind mesajul și-l închise, ceea ce șterse textul. Reformată tableta și pe urmă o deconectă, fiindcă nu poți fi niciodată excesiv de precaut.

— Vești bune?

— Poftim? îi zise Ghreni lui Mount, așezând tableta, acum inertă, pe masă.

— Zâmbeați, spuse Mount. Mă întrebam dacă ați primit vești bune de acasă.

— Da, cam așa ceva.

— Ei, atunci e bine, continuă Mount. V-ar prinde bine niște vești bune, dacă-mi permiteți să zic asta.

Sorbi din ceai.

Ghreni și-l imaginează pe Sir Ontain Mount mort, așa cum avea să fie când o să ajungă *Rachela*, și zâmbi. În acest timp îi zburară o mulțime de gânduri prin cap, de data asta unul după altul, nu grămadă. Acestea fură: *La dracu', sunt salvat! Și Rachela ar trebui să vină naibii aici mai repede! Apoi: Cum naiba au mers lucrurile prost pentru Nadasbe? Și, la final: Ce mama dracului se întâmplă acolo de fapt?*